

HAYDİ

Ocak-Şubat 2023

17. Sayı

Ücretsiz

İki aylık kültür ve edebiyat dergisi



HAYDİ
İki aylık kültür ve edebiyat dergisi
Ocak-Şubat 2023
17. Sayı
Ücretsiz

Yayın Ekibi
Cevher Tat
Eren Sülün
Özden Selim Karadana
Yahya Altun

Editör
Eren Sülün

Genel Koordinatör
Özden Selim Karadana

Dergi Tasarımı
Cevher Tat

Kapak Görseli
Gizem Köroğlu

İnternet Sitesi
haydidergi.com

İletişim
info@haydidergi.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz

4 Eren Sülün

Öykü

8 Levni Hakan Şahin - Bekleyiş

11 Cevher Tat - Yaramaz

14 Deniz Dursun - Tarihe Karışmış Bir Gecenin Otopsi - 2020

16 Eren Sülün - The Man With A Five And Half Year Old Pyjamas

18 Özden Selim Karadana - Birbirinizi Nasıl Bilirsiniz

26 Özge Öztürk - Gesvages

34 Haydar Şahin - Beyni Olmayan Adam

39 Günsu Özkarar - Ayı Yazar

Şiir

7 Aslı Ekici - Aralık

21 Çağdaş Ekin Şişman - bu gün, bu yıl, bu hafta, bu saat, bu dakika, bu da saniye...

25 Serhat Keleş - Acheron Irmağı

30 Yahya Altun - Beni Sana Çeken Ne

Deneme

6 Sevdâ Deniz Karalı - Bana İyi Bak

31 Aslısu Uluçay - Küt

Fotoğraf

10 Tara Demircioğlu - İki

23 Ayaz Yıldız - Leaf Stories

Resim

5 Fidan Budak

15 Deniz Bayramoğlu - Duygusal Zemin Kayganlığı

Önsöz

Eren Sülün

Naberin yerini iyi misinlerin aldığı günlerden hepinize selamlar. Geçenlerde okuduğum bir öyküde epilog niyetine kullanılmış bir söz gördüm. Peter Esterhazy diye birine ait. Diyor ki: “Gerçek hikâyeler sadece uydurulan hikâyelerdir.” Maruz kaldığım, uyduruk hikâyelerden dolayı gerçekle bağımın hayli azaldığı yaşantıma panzehir olsun diye hikâyeler uyduruyorum ben de. Onların gerçekliğine inanmak istiyorum. Duyduklarım çok sıkıcı olduğu için kendi gerçeklerimi yaratmaya, onların romantikliği ve şefkatine sığınmaya çalışıyorum. Çok yalnız hissedersen Martin Eden gibi Cyrano de Bergerac gibi Jeanne d'Arc gibi uydurulmuş tiplerle umutlanıp gaza geliyorum. Haydi'yi kurarken bizi heyecanlandıran kendimize ve üretimlerini sergilemek isteyen insanlara küçük bir alan yaratabilmektir. Haydi Dergi sayesinde birçok uydurulmuş hikâye biriktirdim. Hayatımda olmasaydı ne kadar eksik kalırdım bilmiyorum fakat Haydi, kesildiğim anlarda en azından, diyebildiğim rahatlatıcı bir soluklanma anı oldu benim için. Umarım siz de okurken doyurucu bir tüketme deneyimi yaşarsınız. Kendinize iyi bakın. Düşmeyin...



Bana İyi Bak

Deneme

Sevda Deniz Karali

Bilmediğim bir salonda, şeklimi veremediğim bir koltukta uzanmışım. Perdeler kapalı değil ama ev sahibi de ben değilim, o yüzden ellemiyorum. Dışarıda sokak lambaları artık sokağa ait olmak istemiyorlarmış gibi sızıvermişler içeri. Peter Pan ve Varolmayan Ülke'nin çocukları misali.

Bildiğim tek insan, gerçekten bildiğim, benim. Ve sürekli kendime çelme takıp düşme eğilimindeyim. Bu kadar zor olmamalıydı büyümek. Ya da değişmen gerektiğini fark ettiğinde bunu gerçekten başarabilmek.



Acaba Peter Pan de ne zaman boşluğa düşse saracak bir yer arıyor muydu? Büyüklere, büyümeye öfkesinin sebebi boşluk muydu?

Ben Peter Pan'den pek hoşlanmadım. Ne zaman aklıma gelse piyanonun başında çocuklarına ağlayan Mrs. Darling'e yanardım. Belki de kendime dair bir şeyleri buradan bile anlamalıydım.

Bilmediğim o salonda, akşamüzeri, ışıklar henüz içeri düşmemişken oturuyorum. Perdelere kimse dokunmadı. Geceyi bekliyorum.

Bugün, bilmediğim bir dünyada, tanımadığım birileri olmaya doğru bir adım daha attım. Neyse k atlattım. Sıra yarının karanlığında. Bana iyi bak Ankara.

Aralık

Aslı Ekici

Şiir

Kıvammm
Mürekkepler akarken defterlerden
Zemin göl ve şeffaf
Ellerimiz temiz mi hâlâ?
Sen göllerde kulaç-
Kulaçların boşa
Tut modundan in aşağıya
Boşluğa düşmüyorsun
-Bulutlardayumuşakdeğil-
Delik orada
Yer bırakmadın kapladığın boşlukta
Kıpırdayamıyorsun
Delik orada
İn aşağıya

Bekleyiş

Levni Hakan Şahin

Öykü

Bir haftadır
günler
birbiri ardına sıralanmak yerine
üst üste biniyor.

Bugün karar günü. Gerçi o, kararını önceden vermiştir. Bugün yüzleşme günü. Odamdayım. Halının üzerinde oturuyorum. Sırtım koltuğa dayalı; dirseklerim dizlerimde, kafam avuçlarımda. Hayalimdeki seyircilere, söze dökemediğim acımı aktarıyorum bu şekilde. Yağmur az önce dindi. Hemen ardından güneş çıktı. Pencereden içeri giren kuş cıvıltıları, sahneyi dramatikleştirme çabalarım ket vuruyor. Birazdan kapıyı çalacak. Ayağa kalkmak zor olacak. Birazdan özür dileycek. Sorun değil, demek zor olacak. Onu anlıyor olmak en büyük zorluk. Ona kızamamak...

Bir hafta uzun bir süre. Bu hafta yeni anahtarlar eklendi anahtarlığıma. Buraya yerleştiğim ilk gün, hiç anahtarım yoktu. Kendimi bildim bileli, ilk kez oluyordu bu. Sıfırdan başlamak bu olsa gerek, diye düşünmüştüm. Üst üste geldi: Patron deponun anahtarlarını verdi. Yan komşu sonunda evini soymayacağıma ikna olmuş olacak ki rica etti, ne olur ne olmaz, dedi, yedek anahtar verdi. Anahtarlarım çoğaldıkça, buradaki hayatım genişliyormuş gibi hissediyorum. Gerçi onsuz bir anlamı yok tüm bunların. Büyük bölümünü bu daracık odada onunla beraber geçirdiğim -yeni- hayatım, başkalarınınkine karışmasa da olur.

O buraya alışmaktan korktu hep. Yolculuğunun başladığı yerde bitmesi gerektiğine olan inancı, eve dönmeyi, sürekli ertelediği ve bu yüzden suçluluk duyduğu bir dini buyruk hâline getirmişti. Onu, kendini hapsettiği bu araftan çıkarabilirim sanmıştım. Gücümü abartmışım.

Bir hafta gerçekten uzun bir süre. Bu hafta eski hayatımdan bir arkadaşımı aradım. Geçen sefer de ben aramıştım. Sıra usulünü benimsesem, konuşmayacağız hiç. Daha dün gece benden bahsettiklerini, zaten orada sık sık lafımın geçtiğini söyledi. Varlığımın bir yerlerde, birileri için bir anlamı olabileceğini düşündüm. Beni, olmadığım yerlerde, benden habersiz seviyorlar. Bu haksızlık.

Buraya ait hissetmediğinden yakınırdı hep. İnsanlardan şikayet ederdi; havadan, trenlerden, peynirlerden, kurallardan... Buradayken orayı severdi, oradayken burayı... Evim diye tuttururdu. Nerede değilse, orası evi olurdu. Geçmişe saplantılı, gelecekte kaygılı, var olanla hep kavgalıydı. İnsan olmak tam da böyle bir şey, diye düşünürdüm.

Gitmeden önce mahcubane konuştu. Evine bir şans daha vermek zorunda olduğunu söyledi. Arzusundan bir zorunlulukmuş gibi bahsetmesi hoşuma git-

medi ama ne diyebilirdim ki? Ayrıca insan böyle bir kararı nasıl bir haftalık bir ziyaret sonucunda verebilir? Kafama hiç yatmadı bu iş. Eski sevgilisiyle de görüşecekmiş. Başta istememiş aslında ama, çok ısrar etmiş. Bir şans daha istemiş. Tekrar beraber olmayacaklarsa bile, bunu yüz yüze konuşmayı hak ediyormuş. Birlikte geçen onca yılın hatırı falanmış.

Geri dönebileceği bir evi var ne de olsa. Gönüllü gelmişti buraya. Kendini arıyordu, o ne demekse artık. Öyle diyordu yani. Kendini gerçekleştirmeye çalışıyormuş. Bu başkahraman tripleri bile uzaklaştıramadı beni ondan. Kabullendim: Onun dramasıydı bu. İçinde bir rolüm olsun, yeterdi.

Seçme özgürlüğü, herkese nasip olmayan bir imtiyaz. Ama onun bu özgürlüğün altında ezilişine şahit olduktan sonra hâlime şükrettim açıkçası. Seçim şansını olmayınca insanın kafası daha rahat oluyor. Öz babanız sizi gördüğü yerde öldüreceğine ant içtiyse, göçmenliğin beraberinde getirdiği kafa karışıklığı pek umrunuzda olmuyor. Öz-gerçekleştirme falan, Batılı dertleri bunlar.

Birazdan kapıyı çalacak. Boynuna atlayamamak zor olacak. Hoş geldin, diyeceğim. Berbat hâlde olduğumu saklamaya çalışmayacağım. İçeri girecek, her zamanki yerine oturacak. Uzatmayacağım. Direkt soracağım. Barıştınız mı? Yutkunacak, birkaç saniye sessiz kalacak. Suçluluk ve merhamet dolu gözlerle bakan bana. Üsteleyeceğim. Dönüyor musun sonunda evine?

Onu havaalanında karşılamıştır. Özlemişlerdir birbirlerini. Bu beni sevmeyi anlamına gelmez. Sokaklarda gezinmişlerdir. Eski anılardan, ortak arkadaşlardan, ayrı geçirdikleri zamanda olan bitenden konuşmuşlardır. Benden bahsetmemiştir. Tat kaçırmak istememiştir. Bu beni sevmeyi anlamına gelmez. Tanıştıkları okulun önünden geçmişlerdir. Gençken bilet almadan, gizlice girdikleri sinemanın önünde durup gülüşmüşlerdir. Gece onda kalmıştır. Bu beni sevmeyi anlamına gelmez. Sevişmişlerdir. Geçmiş yâd etmenin etkili yollarından biri: Eski hazları yeniden deneyimlemek. Bu beni sevmeyi anlamına gelmez. Uyumadan önce beni düşünmüştür. Uzakta olduğumdan, değerim artmıştır.

İlk birkaç gün çabuk geçti. Son birkaç saat ebediyet gibiydi. Belki o kararını ilk günden vermişti, belki az sonra beni görünce verecekti. Beklemek, terk edilmekten beter miydi, bilmiyorum. Birazdan kapıyı çalacak. Yüzleşmek zor olacak. Umut etmek en büyük zorluk. Ondan umut kesmemek...

İki

Tara Demircioğlu

Fotoğraf



kaç dişi kalmış ağızda
güzelliğin son kokusu havalandı
gölgesi kabuk bağlar mı, bağladı
bütün yokuşların başında
unutma
her iki adımdan
biri çok yavaş atılmalı
biri bağırmalı*

*Yazan: Çağdaş Ekin Şişman

Annemle babam, ben evden ayrıldıktan, hayatımı onlardan uzakta bir yerde kurduktan sonra bir çocuk yaptılar. Benden sonra defalarca denemişler, bir sonuca varamamışlardı. O yüzden bunu büyük bir mucize olarak gördüler. Aynı zamanda bende başaramadıklarını onda yeniden deneyeceklerdi. Yirmi beş yaşından sonra kardeşimin olması, bana nedense öleceğimi hatırlatıp durdu. Oysa ki annemle babam ölümlü olduklarını unutmak için yeni bir çocuk yapmışlardı.

Aslan gibi bir erkek doğurdu annem. Bu bana daha çok koydu. Kız olsa kardeşim olarak görebilirdim onu. Ama o benim rakibimdi. Bende başaramadıklarını onda başaracaklardı. Yaşım ilerledikçe, ölüme yaklaştıkça onunla kıyaslanacaktım. Gittikçe yeşeren ve güçlenen bir hayatla yarışacaktım.

O küçücük kardeşim benden uzakta büyüdü. Ailemi her ziyaretimde, gelişimini gördüm. Senede bir defa yaptığım yıllık izinlerimde, ailemle geçirdiğim üç-beş günde filizlenip büyümesini hayretle izledim ve hızlı geçen zamana küfredtim. Emekliyordu, yürümeye başladı. Anlamsız sesler çıkartıyordu, konuşmaya başladı. Eliyle top atıp tutmaya, koşturmaya, yaramazlığa başladı. Okul çağına geldi. Kusursuz yetiştiriyorlardı onu. Öğretmenlerini araştırıyorlar, televizyondan-tabletten uzak tutuyorlar, arkadaşlarını kontrol ediyorlar, sorumluluklarını öğretiyorlardı. Benimse hayatım pek iyi gitmiyordu. Çok aşık olduğum bir kadınla evlenmiş, nedenini çözemediğim sorunlar yaşamaya başlamıştık. Sürekli tartışıyorduk. Gün geçtikçe aşık olduğum kadının bambaşka yönleriyle karşılıyor, onu tanıyamıyordum. Dergilere editörlük yapıyordu. Sevdigi ve benim bilmediğim yazarları öneriyordu. Yetişmeye çalışıyordum. Her önerdiğini okumaya gayret ediyordum. Ama benim de işlerim yoğundu. Belediyede etkinlikleri organize ediyordum. Bazı dönemler nefes alamıyordum. Çok aşık olmuştum ona. Ama galiba o bana hiç aşık olmadı. Dümdüz yaşadığımı, tembellik ettiğimi, kendimi geliştirmedığimi, eleştirdiğimiz kişilere dönüştüğümü söyledi durdu. Ayrıldık. Çevremdekilere; yapayalnız, ailemden uzakta, ayakta kalabildiğimi göstermekle uğraştım. Küçük kardeşim on yaşına ben de otuz beşime dayandım. Onun hayatı yeşerirken benimki de eriyordu.

Yıllık iznimde yine ailemin yanına gittim. Ama bu sefer öyle kısa kalmadım. Neredeyse üç haftanın tamamını onlarla geçirdim. Küçük kardeşim bir sürü şey anlattı durdu, bir sürü soru sordu bana. Babamla hamama gitmişler, annem en sevdiği renkte -mavi- bir kazak örmüş ona. Sınıftan bir arkadaşının doğum günü partisinde çok eğlenmiş. Beni merak ediyormuş. Neden onlardan uzakta yaşıyorum, hâlâ oyun oynuyor muyum, en sevdiğim renk ne... Kafa sallamakla yetindim, kısa cevaplarla geçiştirdim. Yavaş yürüyen yavaş konuşan, saçları be-

yazlamış annemle babamın tek uğraşı, en değer verdikleri şey küçük kardeşimdi. Kendi istediklerini istesin, onlara itiraz etmesin, yanlışı doğruyu bilsin istiyorlardı. Bende de aynısını istemişler, başaramamışlardı. Kendi isteklerimin arkasında durmuş, bana uymayan şeylere itiraz etmiş, kendi yanlışlarımı, kendi doğrularımı bulmuştum. Lisede sigaraya başlamış, yine lisede sınıf tekrarı yapmış, iki sene üniversiteyi kazanamamıştım. Serseri dedikleri arkadaşlarım olmuş, sevmedikleri kafelerde takılmış, kavgalara karışmıştım. Sonunda üniversiteyi kazanınca kendimi keşfetmiş, kitap okumaya başlamış, kültürlü arkadaşlar edinmiş, önceki hayatımı sil baştan değiştirmiştım. Annemle babam istiyor diye değil, kendim öyle istediğim için. Üniversite bitince yanlarına dönmemi bekliyorlarken onlarla yaşamak istemediğimi açıkladığımda, çözüm olarak benden bir tane daha yapmışlardı. Yıllarca olamamışken böyle bir şey, büyük bir mucizeyle olmuştu küçük kardeşim.

Küçük kardeşim biriktirdiği parasıyla futbol topu almış, parkta oynamak istedi benimle. Kabul ettim. Ondan yıllarca uzak durduğum ve çok yakın davranmadığım için nasıl sevindi. İndik parka. Yazdan kalma sıcaklar vardı hâlâ. Hafta sonu olduğu için kalabalıktı. İki taşın arasına- kaleye geçti, şut çektim. Abanacaktım üzerine canı acısın diye ama kıyamadım. Tutsun diye yavaş vurduğum da “Abi biraz daha hızlı, biraz daha hızlı.” dedi durdu. Bir sürü şey anlattı, bir sürü şey sordu. Öğretmeni sinirli olduğu zaman ondan bilgi isteyen arkadaşına bile cevap vermiyormuş, bir dahaki yaza bir aylığına işe girip biriktirdiği parayla fotoğraf makinesi alacakmış, annemle babam sık sık hastaneye gidiyorlarmış. Bazı şeyleri anlamakta zorlanıyor ve sürekli düşünüyormuş. Öğretmenleri neden çok sinirli, futbolcu olamazsa ne olabilir, neden herkesin annesiyle babası gençken onunki bu kadar yaşlı... Geveledim birkaç bir şey. Zorladım kendimi. Çok rahat konuşmadım ama. Karşımda ölümüm duruyordu. Bunu düşünmekten alamadım kendimi. Yine de o karşımda gözlerini açmış, çekeceğim şuta odaklandıkça, bana bir şeyler anlattıkça, sorular sordukça yumuşadım.

Top oynamaktan yorulunca markete götürdüm onu. İstediklerini al, dedim. Gitti manav reyonuna bir poşete dört tane elma koydu. Bunları mı istiyorsun? Çikolata, gazoz sevmez misin, dedim. Annem abur cubura izin vermiyor, dedi. İstediklerini al, bugün serbest, dedim. İstemeye istemeye bir de çikolata aldı. Ben de bira aldım bir tane.

Top oynadığımız parka geldik. Kalabalıktan uzağa, sokağa bakan bir banka oturduk. Birayı açtım, bir de sigara yaktım. Poşetten bir elma seçti, eliyle silip ısırdı. Bir sürü şey anlattı durdu, bir sürü şey sordu. Okuldaki futbol maçlarında defansta oynuyormuş, Kaan diye bir çocuk durduk yere cetvelini kırmış, üzgün olunca odasındaki soğuk parkeye oturuyormuş. Kafası karıştığında, biri ona ne yapacağını söylese çok iyi hissedermiş. Futbolcu olmak için ne yapmak lazım, birine en fazla ne kadar küs kalmalı, üzülünce neden hiçbir şey yapası gelmiyor... Bu seferki sorularına daha istekli yanıt verdim. Bazen benim de kafamın karıştığından bahsettim. Sonra dedim, ben de bir şey anlatayım. “Ben evliydim. Hatırlarsın. Üç yıl önce boşandık. Yalnız biz annemle babam gibi... Neyse. Yani annem-

le babam gibi düşünme. Ben çok aşık olmuştum ona. Cemre'ye. Ama o bana aşık değildi. Beni seviyordu o kadar. Aşık olmak ve sevmek bambaşka şeyler. Birçok kişiyi seversin ama tek bir kişiye aşık olursun. Aşık olduğun kişi için her şeyi yaparsın. Onunla geçirdiğin zaman hiç bitmesin istersin. Bir nevi ölümsüz gibi hissedersin kendini. Tamamlanmış hissedersin. Aşık olduğun kişi ne derse dinlersin, ne derse yapmaya çalışırsın. Cemre hep kitap okurdu. İşi gereği. Bana da oku, derdi. Okurdum. Onun önerdiklerini okumasam böyle konuşamazdım zaten. Baksana bana. Pek bir havam yok. Niye aşık olacaktı ki? Sevmesi bile büyük bir şey. Onunla geçirdiğimiz güzel zamanları düşününce çok üzülüyorum. Ama o güzel zamanları yaşarken sonradan beni üzeceklerini hiç tahmin etmezdim."

Küçük kardeşim sarıldı bana. Yüzünü karnıma gömdü. Ne anlatıyorum küçücük çocuğa diye söylendim. Bu sıkıcı hava dağılsın diye gıdıkladım onu. Cıvıl cıvıl güldü. Abi, dedi. Peki kızlar mı daha yaramaz olur erkekler mi, dedi. Güldüm sorusuna. Erkekler tabii ki, dedim. Bence de, dedi. Kafasını okşadım. Ölümüm veya rakibim değildi o benim. Kendi başına, taptaze yeşeren bir yaşamdı.

Tarihe Karışmış Bir Gecenin Otopsis - 2020

Öykü

Deniz Dursun

Kalbimi sıkmaya başlayan bir el tarafından uyandırıldım. Göğsümde toplanan yumru yavaş yavaş boğazıma çıktı, sonra gözlerime doldu ve yaşlar hâlinde boşaldı. Sırılsıklam olan yastığımda kafam gömülü, bir müddet kaldım. Burnum akmaya başlayınca doğruldum. Bir müddet de yatakta oturdum. Sonra usul usul kalktım. Parmak uçlarımda tuvalete yürüdüm. Annem uyansın istemedim. Meğer uyanıkmış. Benimle aynı anda, parmak uçlarında aynı şekilde ve hızda yürüyerek banyo kapısına geldi. Onu, içeriye önce girmesi konusunda ikna ettim. O sırada bakışlarımı koridorda ve odaların istisnasız hepsi kapalı kapılarında gezdirdim.

Anneme aslında çok benzediğimi hiç beklemediğim anlarda hatırlıyorum. Bir süre sonra unutuyorum ve hiç beklemediğim bir anda yeniden hatırlıyorum.

Yarım saat uyudum. Sanırım bir sesle uyandım, emin değilim. Ama korkuyla uyandım, bundan eminim. Yerimden sıçradım. Tuvalete gittim. Uykumda “Yürümek” romanını düşünüyordum ve zihnimde geçip duran pasajlar vardı, çışımı yaparken de geçip durmaya devam ettiler.

Odama dönünce Twitter’a girdim. Uykum kaçmıştı. İçimde bir hüznü vardı. Yürümek hakkında birkaç tweete denk geldim. Romanı ilk okuyuşumu, sonra ikinci okuyuşumu ve bazı sarhoşluklarımdan sonra tekrar tekrar okuyuşumu hatırladım. En son bunu yaptığımda okuduğum sayfanın bir de fotoğrafını çekmiştim. Sayfa 139, ben kolay unutmam. Fotoğrafta tarih de vardı, 20 Kasım.

Geçen gün bir sabah Yürümek’i raftaki yerinde göremeyince panik oldum. Yeri bellidir. Dördüncü raf, soldan beşinci sıra. Hırsız girse onu çalmaz. Bir yerde unutmış olabilirim. Ama ben hiç sevmem unutmayı. Hatırlayamayayı da. Aradım, aradım, aradım. Annemin odasında buldum sonra. Başucunda, lambanın yanında duruyor. Üstüne de gözlüğünü koymuş. Bazen kitaplarımdan birini gözüne kestirip okumaya başladığı olur. Ama bunu bir senedir yapmazdı. Kitabı orada bıraktım.

Bazen bazı şeyleri kabul ederek kalbimi sıkın elin gidişini geciktirmiş oluyorum. İnkâr etmek de istemiyorum ama. Bağlar, düğümler, yanılgılar, yenilgiler, haklılıklar, haksızlıklar... Derin nefesler alıyorum. Ve gözyaşlarımı siliyorum. Elim yalıyorum sonra. Tadı güzel. Yeterince tuzlu ve lezzetli. Ama sil sil bitmiyor. Ve uyuyamıyorum da. Yarın her şey daha zor olacak.

Duygusal Zemin Kayganlığı *Resim*

Deniz Bayramoğlu



The Man With A Five And Half Year Old Pyjamas

Öykü

Eren Sülün

Kız arkadaşımın ev taşıma üzerine yaptığım hararetli telefon konuşmasının en kritik anında elim gayri ihtiyari pijamamın ağındaki kuvvetli olduğunu düşündüğüm dikişlere gidiyor. Yaşadığım hayatın –ona inandıramadığım- tozpembe olmadığı gerçeğini bir kez daha kendime kanıtlıyorum. Boşlukta şelpe yaparcasına salınan serçe ve yüzük parmaklarım götüme değdiğinde durumun daha da vahim olduğunu fark ediyorum. Abartmadan söylüyorum ki pijamamın götü ortalama bir insan yumruğu büyüklüğünde erimiş. Bir erkeğin, daha doğrusu erkek bayan fark etmeksizin bir insanın onurunu zedeleyecek bir şey bu. Fakat bu duygusal tahribat çok geçmeden bir kabullenişe evriliyor benim için. Bir pijama yaşı en azından 10 insan yaşına bedeldir diye düşünüyorum. Bu kullanılan iplikten, işlemede gösterilen özene kadar tabi tutulduğu endüstriyel süreç içerisinde birçok değişkene bağlı. Bunu reddedemem. Ortalama bir pijama ömründen bahsediyorum. Bu durumun suçlusunun ne pijama ne de ben olmadığına, bu doğal süreçte bir suçlu aramanın kimseye yarar sağlamayacağına ikna oluyorum. 2017 yılındaki Amerika seyahatimden önce (Böyle demek iyi hissettirdi.) kendime bir kıyak olarak satın aldığım, Cape cod’dan San Francisco’ya, Çanakkale’den Mardin’e kadar beş buçuk yıldır götümde makus talihimin bayrağı gibi dalgalandırdığım pijamam nihayet ömrünü tamamlamış.



Konuşma esnasında kız arkadaşımın aramıza giren anlamsız mesafe ne kadar uzarsa pijamamdaki gedik de elim tarafından hoyratça yoklanarak genişletiliyor. Konuşma tatsız bir noktada sonlanıyor. Ayağa kalkıp boy anasına baktığımda götümün içler acısı bir halde olduğunu görüyorum. Pijamamın eriyerek bitişi beni ne kadar mutlu etse de götümün boynu büküklüğü içimi burkuyor.

Tanımı tam karşılamasa da yarım göt bir vaziyette sol kalçamdan soğuğu ala ala mutfağa yürüyorum. Bulaşıklar arasından elime geçirdiğim dibi kolalı bardağı damacanaya yapıştırıp göz kararı dört basım pompalıyorum. Taşacağını anladığımda, bir reels videosundan öğrendiğim şekilde su dolu bardağı

pompanın ağzına yapıştırıyorum ama fayda etmiyor. Bardağın yarısı kadarı fayansa taşıyor. (Videoda benim yaptığımı yapınca taşmıyordu.) Bardağı kafama dikip lıkır lıkır içiyorum suyum. Kolayla karışınca tadı, içine eriyen vitaminlerden atılmış gibi olmuş. Boş bardağı masaya vurup iki elimle caart yırtıyorum kıcımlı. Elimdeki kumaş parçasını fayansa basıyorum. Bir bacağı pijamalı, bir bacağım şortlu; ne şiş yansın ne kebab dönüyorum masama. Kız arkadaşımдан özür dilemem lazım. Youtube’a “Ramiz Karaeski gençliği full” yazıp 5 saat 51 dakikalık bir serüvene yelken açıyorum. Özür dilerim bebeğim, zor bir dönemden geçiyorum.

Birbirinizi Nasıl Bilirsiniz

Öykü

Özden Selim Karadana

Geldiğinde seninle konuşmak istiyorum, dedi.
O vakitler İstanbul'da çalışıyordum
Kendisi ise İzmir'de talebeydi
Hay hay, dedim
Bire bir öyle demedim tabii
O minvalde bir şeyler söyledim
İki sözde sevgilinin mesajlaşmasıyla
Canınızı sıkamak istemedim
Özetçi bir kişiliğim

Otobüse bindim
Kilometrelerce yol gidip azar yemeyi
Bir türlü sevemedim
Bu son gelişim olur umarım
Diye dua ederek bindim otobüse
Bu son gelişim olur umarım
Diye tekrar ederek duamı indim otobüsten

Kordonda buluştuk kendisiyle
Kendisinin adı Elçim'di
Çıkardı çantasından örtüsünü
2 metreye üç metre kareli
Oturduk çimlerin üzerindeki örtünün üzerine
O bana baktı ben denize
Dalgalara, kuşlara, çiçeklere, böceklerle
Elçim olmayan herhangi bir yerlere

Mevzuya girmesini bekledim
O da beni beklemiş olacak
On dakika bekledik
On dakikanın ardından
Bir şey demeyecek misin Salih, dedi
Bu arada benim adım Salih
Bu soru beni aldı götürdü
Ne söyleyebilirdim ki?
Benimle konuşmak isteyen kendisiydi.

Gözlerinin içine baktım
Gözleri yaşlıydı
Bir süre gözlerimizde bekleştik

Ne söylememi bekliyorsun, dedim
İçten bir soruydu
Ben artık senden hiçbir şey beklemiyorum, dedi
Şükürler olsun
Şükürler olsun ve nihayet
Ben ömrümde benden bu kadar şikayet edip
Bana bu kadar tutunan başka bir canlı görmedim
Diyemedim.

Ben de senden beklemiyorum, demiş bulundum.
Ağlamaya başladı Elçim hem de hüngür hüngür
Halbuki ve sadece ve yalnızca bana söyleneni söyledim
Belki yaratıcı davranamadım ama
O cümle hissettiklerimi karşılar zannettim

Karşımda ağlanılması beni her zaman tedirgin eder
Ben yapamam öyle
Ya yalnız başımayken ağlarım evde
Ya da hep birlikte ağlanılan toplu etkinliklerde
Örneğin en son babaannemin cenazesinde
Bunlar geçti aklımdan yalan yok
Çünkü karşımda ağlanılması beni tedirgin eder
Tedirgin olduğumda var olan duruma odaklanamam
Başka yerlere başka durumlara dalar giderim

Ağlama şiddeti giderek arttı
Bir şey demeyecek misin Salih dedi
Ne desem kabahat olacak
Ne desem suç olacak
Bunun son derece farkındayım
Zihnim pek berrak
Hiçbir şey düşünmüyorum
Çünkü burdan huzurlu bir çıkış olmadığını biliyorum
Ağzımdan tek kelime çıkmayacak kararlıyım

Ağlama şiddeti giderek arttı
Ayağa kalktı
Pek hoş olmayan sıfatlar
Zamirler, tamlamalar, benzetmeler yöneltti bana

Bunların hiçbirini belirtmem gerekmez
Zira bu yanlış bir anlatım olur

Elçim'e sormuşlar Salih'i nasıl bilirsin diye
Bok gibi bilirim, demiş
Ama sizi temin ederim ben
Bok gibi biri değilim.

bu gün, bu yıl, bu hafta, bu saat, bu dakika, bu da saniye...

Şiir

Çağdaş Ekin Şişman

bu gün, bu yıl, bu hafta, bu saat, bu dakika, bu da saniye...

tanıştırayım
bu gün, bu yıl, bu hafta, bu saat, bu dakika, bu da saniye
tamam anladım
incecik sırça bir vazo
kırılmak istiyor
hak veriyorum ona
zamansız bir takvimin yapraklarına
günleri yazdım tek tek
ayları da yanlarına
bir yıl, yazıyla iki saat yirmi sekiz dakika
dışarıda bembeyaz bir hava
ben yılın ilk ayındayım, sizi bilemem
kanyak koydum bardağıma
bilmiyorum kanyak kaç yaşında
yılın ilk kanyağı olur kendisi
yıl dediğim 2022
nur topu gibi bir yeni sinir krizi
ya sabır gibi bir üç günlük dünya
göz açıp kapayıncaya
saydınız mı bu kaçınıcı son dakika
benim haberim yok
ama haberler iyi değil, haberler fena
yok bildiğim başka
bu gün, bu yıl, bu hafta, bu saat, bu dakika, bu da saniye..
anlarsınız ya
durmuş bir saat
çalışmak istiyor
fakat hiç gerek yok; ben bunu saate anlatamıyorum
miladı biraz öteye itiyorum, dur orada
saati biraz geriye kuruyorum, biraz bekle

sonsuzda gidemiyor hiçbir doğru parçası
ama olsun, olsun yine de
saat çalışıyor, saat çalışıyor
fakat hiç vaktimiz yok, saat bunu anlamıyor
çalışıyor çalışmasına da sanmayın bu saat çalışıyor
bu gün, bu yıl, bu hafta, bu saat, bu dakika, bu da saniye...
insan, sanmayın alışıyor
anladınız mı?

Leaf Stories

Ayaz Yıldız

Fotoğraf





Acheron Irmağı

Şiir

Serhat Keleş

Sen bir şehirdesin,
Ben bir şehirde,
Uzak değil,
Karlar içindeyiz,
Soğuk değil,
Bir hikâye bu,
bilmece değil.

Ben,
Yolunu gözlemiyorum,
Seni beklemiyorum...

Sadece,
Çıkıp gelirsən o şehirden
Pencereyi açacağım,
güneşli bir günde.

Yolunu gözlemiyorum,
Seni beklemiyorum,
Ama
Sen yine de gel.
Gelirsən
gözlerinden öperim seni gün ışığında
Gelirsən
Bir anne gibi taşırız mutluluğu karnımızda.

Sen bir yerden,
Ben bir yerden,
Ortamıza alalım kavuşmayı.

Kalabalıklar seni yanıltmasın
Her şey aynı birbirinin,
orada da, burada da.

Yolunu gözlemiyorum
Seni beklemiyorum,
Ama sen yine de
gel,
Penceremiz kızıla boyansın
Gel,
hasret, Acheron Irmağı'nda yıkansın.

Türkçe'den Ermenice'ye çeviriler için dostum Kozet Karagözyan'a teşekkürlerimle.

Satenik, Feriköy'ün apartmanları arasında küçücük kalan, iki katlı, yeşil evinin panjurundan oturduğum kaldırıma doğru seslendi.

— Eğlif Hanım, bal hanım, saçları belik, cağn hanım.

— Ne var Satenik?

— Niye yalnız oturursun ağçikıs?

— İp atlıyor onlar.

Yanımda duran naylon torbama baktı, içinde misketler vardı. Yalnızlığımı anladı yüzümden. Ben de onun yüzünü yan tutup konuşmasından yine morluklarını etraftan sakladığını anladım. Bu anlaşılmanın üzerini örttük. Sonra yeni bir anlaşılma ve örtme anının içine düştük. Ani'nin gidişiyle düştüğümüz boşluğu sakladık birbirimizden. Satenik camda, ben kaldırımda kısa bir süre öylece kaldık.

— Zagidi çörek yaptım.

Kafamı başka yöne çevirip söylediğini önemsemiyormuş gibi yaptım. Kime de küstüğümü bilmiyordum ya, nazım Satenik'e geçiyordu. Ani'yi yolladığı için ona kızgınmışım gibi davrandım.

— Limonata da var.

Limonatası fesleğen kokardı Satenik'in.

— Narek evde mi?

— Gitti, gitti. Açam mı kapıyı?

Sanki ilgilenmiyormuşum gibi aynı yöne bakmayı sürdürdüm.

— Kime diyorum, Eğlif!

Kafamı salladım.

— Aç.

Mahalledekiler bize elli kuruş çetesi derdi. Beş küçük hırsızdan, kardeşim ve amcaoğullarımdan oluşan çetemizde benim dışımdakiler erkekti. Oradan buradan üç beş bozukluk bulduk mu, genelde anamın ve yengemin cüzdanından aşırığımız bozukluklardan oluşurdu bunlar, soluğu bakkalda alırdık. İşinin gücünün arasında görüp de yakalarsa anam, terliği yerdik. Yakalanmazsak aşırığımız elli kuruşlar sayesinde elimizde dondurma, cips ya da krakerle gün boyunca mahallenin sokaklarında oradan oraya gezer, kendimize oyun yaratırdık. Sonunda mahalle bize yetmeyince Feriköy'e giden yokuşu tırmanıp başka bir dünyaya geçiş yaptık. Yokuşun başındaki mezarlığın duvarlarına tırmanmayı oyun edin-

dik. Kocaman, siyah, demir bir kapısı vardı mezarlığın ve hep kilitli olurdu. Taşları üst üste dikip, korkuluklarına tutunarak duvara tırmanırdık. Duvarın üstünden mezarların üstündeki haçların ortasına yerleştirilmiş fotoğraflara bakardık. Fotoğraflardaki mevta yüzlerini, doğum ve ölüm tarihlerini birbirimize sorardık. Hepsini ezberleyene kadar sürdü bu oyun. Sonra da mezarlığın hemen yanındaki düzlükte misket oynamaya başladık. Birkaç hafta sonra bizim çetenin erkekleri Aleks'in topunu, Aleks de takım ruhunu keşfedince "Sen de git ip atla." dediler bana. Ben olmazlanınca da rüşvet olarak misketlerini verdiler. İşte bu koca misket poşetim sayesinde tanıdım Ani'yi. Kaldırım kenarında bizimkilerin maçını izlemekten sıkıldığım bir gün yanaştı yanıma. Sokağın kenarındaki çocukları gösterdi.

— İp atlamıyor musun?

— Pek sevmem.

— Ben de.

Yanımda duran misket poşetime bakıp kendi kesesini çıkardı.

— Misket severim.

— Ben de.

O günden sonra çete üyeleri olarak eskiden haftada bir iki tırmandığımız yokuşu her sabah canla başla tırmanmaya başladık. Feriköy'e gelince aramızda gizli bir anlaşma varmış gibi onlar Aleks'in yanına ben de Ani'nin evinin önüne gitmeye başladım. Ani, sesimi duyunca anası Satenik'in diktiği misket kesesini sallayarak hemen kapıya çıkar, yarım yamalak giydiği pabuçlarının üstüne basa basa yanıma gelirdi. Öğle sıcağına kadar misket oynardık. İlk atışı kimin yapacağına taşla dümdüz ettiğimiz bir gazoz kapağını yazı tura atarak karar verirdik. Öğleden sonra Satenik bizi eve çağırır. Şimdi bile tadını unutamadığım damla sakızı kokulu paskalya çöreğinden ve limonatadan verirdi. Öyle acıkırdık ki Ani de ben de tabağa yumulurduk. O zaman Satenik bana hiçbir şey demezdi. Ama Ani'ye birden sesini yükseltirdi:

— Ağniii!

Sonra daha sakın bir tonda:

— Gesvages Ani, gesvages!

Ani bunu duyunca eline aldığı çöreği ikiye böler yarısını bana verirdi. Gesvages! Satenik'ten öğrendiğim bu sözü, Ani baş misketi vurup bütün misketlerimi üttüğünde oyunbozanlık yaparak kullanmaya başladım. "Gesvages Ani, gesvages!" Ani beni yense de kıyamaz, misketlerini ikiye bölüp yarısını bana verirdi. Ben yendiğimde o da bana "Gesvages Eğlif!" demeye başlayınca misket oyununun tadı kaçtı. Ebelemeceye geçiş yaptık. Çöreğimizi yedikten sonra Satenik, Ani'nin sokağa çıkmasına izin vermezdi. Öğleden sonraları Nişantaşı'nda evlere maniküre gider, eve dönene kadar bizi de eve kilitlerdi. İtiraz edince de bahanesi hazırды.

— Çılar dığak! Çılar! Tsoregvan dakı antsni.

Benim anlamadığımı görünce Türkçe'ye geçerdi.

— Olmaz çocuklar! Olmaz! Güneş insin!

Bu sıcakta dışarı çıkılmaz diye tuttururdu. Hele bir güneş insin... Satenik

gidince, pencerenin yarı kalkık panjurundan güneşe bakmaya çalışırdık ama kısacık boyumuzdan apartmandan başka bir şey göremezdik. Onun işten dönüşünü beklerken sıkıntıdan güneş insin adında bir oyun uydurduk. Ani'nin Satenik'in dededen kalma zincirli buhurdanlığını sandıktan çıkardığı gün oldu bu. Oyun kuralı basitti; buhurdanlık sallanırken onun hareketiyle uyumlu bir şekilde güneş insin duası yapmak. Ani "Tsoregvan dakı antsni." diye dua edip buhurdanlığı sallardı. Ben de önce en şaman hâlimle "Güneş insin, insin güneş." diye fısıldar sonra tek bildiğim Sübhaneke'yi bir ritüelin en ciddi parçasıymış gibi okurdum. Her gün kapı açılır, Satenik döner, güneş iner, duamız kabul olur ve ritüelimiz sonuç verirdi.

Akşam ezanına kadar ne anam arardı beni ne babam. Babam inşaatlarda hamallık ederdi. Anam evin çamaşırı, bulaşığı derken mi unutturdu yoksa hatırlamadığı şeyi unutmasına da gerek mi olmazdı onu bilmem. Mahallede herkesin anası, anam gibi çocuklarını unuttuğu için bu benim için hiç sorun olmadı. "Fazla uzağa gitmeyin bak!" cümlesiyle sınırlıydı bize dair kaygıları. Akşam ezanını kaçırsak şamarı yerdik ama.

Yine güneşin altında yokuşu tırmandığımız bir gün, Ani'nin evinin önüne geldim ve ona seslendim. Her zamanki gibi biraz sonra kapı açıldı. Ani, elinde küçük bir bavulu tutan, siyah elbiseli bir kadının elini tutuyordu. Gözyaşı bitmiş, geride hıçkırıkları kalmıştı. Onunla bir taksiye bindi. Satenik ortalarda yoktu. Köşeyi dönene kadar arabanın camından bana baktı, el sallayarak ağladı Ani. Bir süre şaşkın şaşkın durdum. Sonra öfkeyle cama doğru bağırmaya başladım.

— Satenik! Satenik!

Pencerenin tülü arkadan oynadı ama Satenik cama çıkmadı. Evde olduğunu anlayınca hem bağırıp hem de cama taş atmaya başladım. Biraz sonra kapıyı açtı Narek. Ona baba dediğini hiç duymadım ama Ani'nin babası, bilirdim. Daha önce birkaç kez Ani'yi çağırmaya geldiğimde onu evin kapısının önünde sızmış hâlde görmüştüm. Narek, bana hiçbir şey demeden kapıyı aralık bırakıp gitti. Merdivenlerden yukarı çıktım. Satenik cumbadaki koltukta oturuyor ve ağlıyordu. Yine yüzünde morluklar vardı. Onu o hâlde görünce çocuk öfkem şaşkınlığa döndü.

— Satenik, diyebildim.

Satenik sarıldı bana. Benimle değil de Ani ile konuşuyor gibiydi.

— Ani, Ani ağçıkıs Ani... Asor istipvazeyi ağçıkıs! Asor istipvazeyi. Ani! Asor istipvazeyi Ani. Asor istipvazeyi!

Ne kadar ağladı ne kadar sarıldık bilmiyorum. O günden sonra da gittim Ani'nin sokağına. Satenik hep aynı saatte camdan baktı. Beni eve çağırsın diye karşı kaldırımda oturdum. Ani'nin yokluğunda beni kızı bildi Satenik. Bazen yanlışlıkla beni Ani diye sevdiği de olurdu. Bozulurdum bazen ama sevilme isteğim daha ağır bastığından ses etmezdim. Saçlarımı tarayıp ördü kaç kez, kadife kumaştan bir misket kesesi de bana dikti. Bakkalına gittim, yemeğini yedim, boncukla saymayı, kart oynamayı, bizim gecekondü eşrafı yer sofrasında yediğinden masa kurup kaldırmayı Satenik'ten öğrendim. Gesvages Ani! Gündüzleri benim

yarı anam oldu Satenik.

Okullar açıldığında sabahçı olayım diye az mı Sübhaneke okudum. İlk dönem duam kabul oldu da ikinci dönem öğlenci olunca okul çıkışım Narek'in eve dönüşüne denk geldiğinden pek gidemedim. Ergenliğe girişimle anamın birden beni hatırlayası tutana kadar gittim Satenik'in yanına. Bizimkiler birlik oldu sonra. Mahalle sınırlarından tek başıma dışarı çıkmama izin vermediler. Hele ki Satenik'in evine gitmeme hiç. Bizim elli kuruş çetesinin erkekleri de gardiyanlarım oldu. Bazen okuldan kaçıp giderdim. Anam bunu duyunca deliye dönerdi.

— Kıs! Bacaklarını kırarım senin kıs!

— Başka arkadaş bulamadın mı kendine kıs!

— Sen beni el âleme rezil mi edeceksin kıs!

Birkaç yıl sonra belediye bizim mahalleyi kentsel dönüştürünce Küçükköy'e taşındık. Feriköy günleri, yeni mahalle arkadaşlarıma anlattığım bir anıya dönüştü. Özleyince anlatıyor, anlatınca özlemiyormuş gibi yapıyordum. Satenik'i göremedim bir daha. Bir yaz günü, anamla bit pazarında elbise satarken Ani'yi gördüm. Yanında tanımadığım bir kadın vardı. Bir cesaretle seslendim arkasından. Görünce "Eğlif, Eğlif!" diye koşarak boynuma atladı. Evden gittiği o gün, Kınalıada'daki yaz okuluna yollamış Ani'yi Satenik. Pek mutlu görünmüyordu Ani.

— Beni Kalafayan'a yollayacaklar.

— O ne ki Ani?

— Yetimhane.

— Anan baban sağ senin.

Sustu bir süre.

— Beni istemiyorlar.

— Öyle deme Ani! Satenik ne kadar ağladı arkandan senin.

Sustu Ani. Buna da pek inanmadı. Birkaç şey daha söyledim ama konuyu değiştirdi.

— Adada misketlerimi çaldılar, dedi.

— Üzülme, benimkilerin yarısını sana veririm, dedim.

— Gesvages Eğlif!

Gülüştük. Misket kesemi almak için pazar tezgâhının arkasına yöneldim.

— Şimdi verme Eğlif, gene çalarlar, dedi.

Vedalaştık, sarıldı. İleride onu bekleyen kadına doğru yürürken arkasından seslendim:

— Ani! Asor istipvazeyi ne demek?

— Buna mecburdum, demek, dedi.

— Niye sordun ki?

— Hiç, dedim.

Tezgâha geri döndüm. Çıkınımda sakladığım kadife keseme baktım. Ani'yi nereye yolladığından hiç bahsetmemişti Satenik. Arada sırada yokluğu yüzüne çöktüğünde sadece bir avuntuyla "İyidir okulları Ani'nin." derdi. Narek'in içip içip geceleri onu dövdüğünü görerek büyümesini istememişti belki. Belki Ani'yi de döverdi kalsaydı. Misketlerimi çıkınıma geri koydum. "Gesvages Ani." dedim içimden. Sana da bana da Gesvages!

Beni Sana Çeken Ne

Şiir

Yahya Altun

Bu garip duygu bütün vücudumu eline geçirip de
Nasıl da sarmalıyor böyle?
Bedenim başına buyruk
Aylak, kendi hâlinde dolanırken
Nasıl oluyor da ruh, yeniden ona dokunuyor?

Ruh mu bu saçma sapan sızı?
Sanki ayak tırnaklarımdan yükselip de
Beynime doğuyor.
Sonra da allak bullak ediyor tüm zihnimi.

Alkolün tadı
Kitabın sayfaları
Su, şarap
Künefe, tatlı
Sadece vücuduma karışıyor.
Fayda etmiyor sızıya
Sonra tek bir çözüm akılda
Herhangi bir şekilde “seni görmem lazım.”
Yoksa ya alkolik olacağım ya da şair.

Küt

Deneme

Aslısu Uluçay

tırnaklarım küttü
yuvarlak tırnaklı genç kızlar görüyordum fakat
benim tırnaklarım keskince küttü
herhâlde farklıyız, diyordum
onlar ince, uzun elli, oval tırnaklı, tırnak boyları da hep mükemmel
ne uzun ne kısa
elleri de kırıksık veya terli değil
farklıyız

sonra maniküre gittim
manikürcü ablaya, benim tırnaklarım küt, dedim
ama ben oval tırnak istiyorum
yok dedi, senin TIRNAK YAPINA uygun değil oval tırnak
İşte biliyordum dedim, benim yapıma uygun değil
yaratılış, yapacak bir şey yok

tırnaklarımla ilgili bir diğer garip şey de
uçlarındaki beyazının çok yer kaplaması ve
çok beyaz olmasıydı
annem KENDİNDEN FRENCHLİ gibi, dedi, güzel
ben de fark eden kızlara, evet benim öyle, kendinden frenchli gibi, dedim

biraz daha büyüdüm
28 yaşına kadar geldim
tırnak uçlarımla beyazının renkçe ve kapladığı yerce fazlalığına alıştım
14 yaşında gittiğim manikürcü ablanın dediği gibi tırnaklarım küttü
öyle de güzeldi

başka manikürcüler, nasıl yapalım şeklini dediklerinde şaşırırdım
ÖYLE KALABİLİR, derdim
yapıma ters düşüp komik duruma düşmek istemem
oval olmaya zorlamak istemem tırnaklarımı

bir gün sevgilim, tırnakların uzamış mı tatlım biraz, dedi
ÇOOK sinirlendim
dedim sen bilmiyorsun,
benim tırnağımın yapısı böyle,
BEYAZI FAZLA ve küt
o yüzden öyle duruyor

anlamadı, yok normalden uzun geldi sadece, dedi
ne yani bakımsız mı, dedim
yani, uzun ve ojesiz diye öyle durmuş herhâlde, dedi
hayır dedim anlamıyorsun, küt ve beyazı fazla olduğundan

tırnaklarımı küt küt kısacık kestim hemen
maniküre de gitmem pek çünkü
tırnağımı ben böyle kabullendim

sonra bir gün anneme dedim ki,
her şeyimiz benzer çünkü bizim,
senin neden tırnakların oval, dedim
ÖYLE TÖRPÜLÜYÖRÜM, dedi
ama dedim, demek ki yapısı öyle
benimkiler öyle olmaz mesela

ne alaka canım, niye olmasın,
oval törpüle, dedi.

ÇOOK heyecanlandım,
anneme çok güvenirim çünkü.
hemen oval törpüledim tırnaklarımı
her şey değişti birden
ellerim o ince uzun parmaklı,
oval tırnaklı kızların ellerine benzedi

VAY BE, dedim
ben neden bunca sene bu YAPIYI hiç sorgulamadım
o sonsuz güvenle sözlerine göre tırnaklarıma ve de hayatıma yön verdiğim manikürcü kim
ben kimleri nerelere koyuyorum hayatımda

ve evet tahmin ettiğiniz gibi ben buradan büyük, çok büyük çıkarımlar yaptım
ben dedim, bana 14 yaşında Füsün teyzenin, Ahmet amcanın falan söylediği şeylere belki
de hâlâ inanıyorum

oval tırnaklı biriyim ben artık
ve istediğim zaman küt tırnaklı biri de olabilirim

işte ben bu bilinmezliğin heyecanı içindeyim o günden beri biraz.
biraz da endişeliyim, neler öğreneceğim daha aksini bildiğim?

şimdi tırnaklarımın hepsi aynı ovallikte değil
bu oval törpüleme işinde yeniyim
geliştiririm kendimi
artık internette her şey var

elinize en uygun tırnak yapısı hangisi diye makaleler var yalnız
onlara dikkatli yaklaşmak gerek
biraz bakabilirim ama beni başka tırnak yapısı hapishanelerine tıkmalarına izin veremem

Beyni Olmayan Adam

Öykü

Haydar Şahin

Bir sabah, saat yedide ağlayarak uyandığında bir şeylerin ters gitmeye başladığını anladı.

Nerden baksan bir sene olmuştu gözyaşı dökmeyeli; bir gün kendini içi buz dolu bir küvette kalbi çalınmış olarak bulduğu o elim olaydan beri, hiç hissetmemişti gözlerinin suyla dolduğunu. Yirmi saniye kadar kısa sürse de bu ağlama nöbeti, bir soruna işaret ediyor olabilirdi. Vücudu kalpsizliğe adapte olmuş görünüyordu artık. Sarılarak uyuyan ya da birbirlerine o tuhaf ışıkla bakıp konuşan insanlar baş ağrısı, mide bulantısı, kafa karışıklığı-düşüncelilik yapmıyor; onları sadece görüp geçiyordu. Doktorun söylediği gibi klasik müzik ve şiirden de uzak durmuştu daha ilk günden beri. Bir tek, taburcu olduktan sonra üst komşusundan bazen Chopin, bazen de kim olduğunu bilmediği ama bestecisinin Rus olduğuna emin olduğu tınılar gelmişti bir iki hafta kadar. Fakat kapısını çalıp komşusuyla konuştuğunda, onun bu zor durumunu anlayışla karşılayıp gerekli hassasiyeti gösteren diğer bütün apartman sakinleri gibi o da bu uyarıdan sonra daha caz tınılar çalmaya başlamıştı. Bu yüzden, gri bir Aralık sabahı sıcak kahvesi ve düşüncelerle geçen iki saatten sonra yaptığı ilk şey doktoru arayıp randevu almak oldu.

Kan, MR ve idrar testlerini vermiş bir şekilde, öğleden sonra saat ikide doktorun karşısında oturuyordu. Doktor söze girdi:

“Evet, açıkça söylemek gerekirse sonuçlar çok olumlu görünmüyor. Beyninizde bir şeyler yolunda değil gibi. Ama çok büyük bir kaygıya kapılmanızı da istemem, bu belli ki bir adaptasyon problemi. Yani ciddiye almalıyız evet; ama kendinizi gereğinden fazla sıkıştırmayın diye söylüyorum.”

Sorunun ne olduğunu çok merak ediyordu:

“Nedir peki tam olarak yolunda olmayan şey? Ne yapılabilir bununla ilgili ve neden olmuş?”

“Şöyle söyleyeyim; bu gibi durumlarda vücudun ne tepki vereceğinin bir garantisi yoktur, bunu sizinle sedyeyle getirildiğiniz gün konuştuğumuzda da söylemiştim hatırlarsanız. Bir sene iyi bir süre ama bir aşama gibi de görebiliriz bu bir seneyi. Şöyle ki: Vakaların çoğunda vücut kalpsizliğe bir seneden daha fazla dayanabilirse, ömür boyu dayanıyor. Ama yüzde sekiz gibi bir ihtimalle de adaptasyon bir sene civarında yarıda kesilebiliyor. Neden böyle olmuş olabileceğini araştırmak ve ona göre doğru müdahaleyi yapmak gerekiyor.”

“Anladım.”

Ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. “Neden böyle olmuş olabilir”di?

Doktorun kendisine aynı soruyu kendi düşündüğü anda sesli şekilde sor-

masının tesadüfi tadını yok saymayarak yanıt verdi:

“Bilmiyorum.”

Bir süre sessizlik oldu. Ardından:

“Aslında bir şey geliyor aklıma... Üst komşudan bazen Chopin, bazen de kim olduğunu bilmediğim ama bestecisinin Rus olduğuna emin olduğum tınlar gelmişti bir iki hafta kadar. Ondan bir şey olmuş olmasın? Daha yeni çıkmıştım çünkü buradan.” dedi.

“Sanmam. Ciddi duyulmuyor anlattığınız şey.” diye yanıtladı doktor. Sonra devam etti:

“Çok ilginizi çeken ve kendinizi onu düşünürken bulduğunuz, takıldığınız bir şey yaşadınız mı son zamanlarda? Size böyle... ne bileyi...”

“Kafamın içinde sürekli konuştuğum biri var aslında.” diye sözünü kesti doktorun.

“Devam edin lütfen. Nasıl tam olarak?”

“Yani onunla konuşurken buluyorum kendimi sürekli. Tanışıyoruz zaten, normalde de görüşüyorduk. Artık görmek istemiyor o beni ama ben oturup salonda saatlerce onunla sohbet edebiliyorum. Garip biraz belki de söyleyeceğim şey ama, ne kadar görüşmüyoruz emin değilim. Görüyorum yani onu aslında, onunla konuşurken, sesini duyarken buluyorum kendimi. Sonra bir an bir şey oluyor kalp boşluğuma; iki dişli, dişleri uzun bir örümcek ısırıp, ta sırtıma kadar soğuk üflemiş gibi bir his oluyor ve gözlerim açılıyor, bulunduğum yere dönüyorum. Başka yerdeymişim de geri dönmüşüm gibi değil de, sanki o sohbetin o anlığına sonuna gelmişiz gibi. Ama yine konuşacağız gibi, konuşuyoruz da çünkü.”

Biraz durdu doktor. Suratındaki hafif endişe, belli etmemeye çalışsa da artmış gibiydi. Sordu:

“Sonradan anlam veremediğiniz şeyler yaptığınız oluyor mu? “Ben bunu nasıl yapabildim?” dediğiniz şeyler var mı?”

“Var.”

Garip bir sessizlik oldu.

“Anladım. Peki bu şeylerden bazıları, bu konuştuğunuz kişiyle mi ilgili?”

“Evet. Hemen hemen hepsi ona bağlanıyor bir şekilde.”

“Yani bir kişi size, sonradan aklınıza takılacak şeyler mi yaptırıyor? Bir şeyler ‘hissettiren’ şeyler belki de hatta?”

Doktor birden ciddileşip ona doğru bir adım attı. Yüzünde bir keşif yapmış gibi aydınlık bir merakla yavaş yavaş sordu:

“İyi ” hissettiniz mi hiç son zamanlarda?

Yanıt vermesi ne çok zor ne de sandığı kadar beklenmedikti. Evet, iyi hissettiği çok olmuştu ve doktora da bunu söyledi. Doktor yanıt karşısında afalladı, yüzünü kötü bir şey söyleyecekmiş gibi buruşturdu ve konuştu:

“Sanıyorum ki şöyle olmuş: Beyniniz, kalbiniz olmadığı için üzerinizde fazla hâkim hâle gelmiş, kontrolü fazla ele almış gibi yani. Kalbin üstlendiği kimi görevleri de üstlenip sizi kurtarmak için bu çözümü üretmiş. Kompanse etmiş.”

“Hangi çözümü?”

“Bu kişinin yokluğu metabolizmanıza fazla geleceği ve sizi öldüreceği -kelimenin gerçek anlamıyla öldüreceği- için, beyin bu kişinin gitmemesini sağlamış. Bakın, olmayan biriyle yaşıyorsunuz, bunun farkındasınız ama bunu sorun olarak görüp çare aramıyorsunuz. Bunun ne demek olduğunu anlıyor musunuz?”

Yanıt vermek yerine bir süre durup, anlamaya yakın olduğunu hissetti. Çok önemli bir bilgi varmış, onu alsa her şey çözülecekmiş ama beyni bir türlü almasına izin vermiyormuş gibi hissediyor ve doktorun söylediği şeyi gerçekten tam anlayamıyordu. Doktor devam etti:

“Beyniniz sizden bağımsız kararlar verebilecek, sizi istediği gibi yönlendirebilecek güce ulaşmış durumda. Buna acil bir önlem almamız gerek yoksa yaşamınızın sona erişine kadar size bir şeyler “hissettirmiş” olan bu hayale bağımlı olacaksınız. Bakın beyin kolaya kaçır, uğraşmamak ister. Şu anda kalkıp on sınav çekmenizi istesem ne dersiniz? İnanılmaz saçma bulursunuz. Çok anlamsız, çok gereksiz ve yersiz olur bu. Çünkü konforunuzu kaçırarak bir zahmet olur şu an ve beyin size bunu yaptırmamak için elinden gelen her şeyi yapar. Siz de kendinizi böyle şeyler düşünürken bulursunuz. Kalbinizin yerini kompanse ederek sahip olduğu gücün sonu yok. Hiçbir şey ona yetmeyecek ve sizi siz yapan hiçbir nüans kalmayana kadar bu böyle devam edecek. Sizi hayatta tutmak için gereken her şeyi sınırsızca yapacak ve toplum için tehlike arz edeceksiniz.

Doktorun akıl sağlığından ettiği şüphenin çok üstünde durmayıp sordu:

“Peki ne yapılabilir?”

“O kişi her kimse onunla tekrar temas kurulabilir ki mesleki fikrim bunun olmamasından yanadır. Kalbi olmayan birinin “iyi” hissetmesini ya da herhangi bir şey hissetmesini sağlamaya medikal bir mucize olarak da bakabiliriz. Bu nedenle stabilliğinden emin olunamayacak olan bir mucizeye güvenip sağlığınıza tehlikeye atamayız.”

Bir süre sindirdikten sonra, yanıtı da çekinerek sordu:

“Güvenebilseydik? Biliyor olsaydık mesela bu mucize stabil aslında ve hep orda olabilir, ne yapardık?”

“Biliyor olsaydık, bu bir bilgi olsaydı yani; bir ütopyaysa bu... Bir mucize gerçekleşmiş olurdu sanırım, başka da bir şey yapmazdık.”

Durdu, sindirdi. Piyango vuran biletini kaybettiğini fark etti. Sordu:

“Bugün cuma değil mi?”

“Evet.”

Biraz durdu. Aklına takılan bir soruyu yanıtını pek de merak etmeyerek seslendirdi:

“Hayatınızdaki önemli olayların hangi gün olduklarını hatırlıyor musunuz? Ben hatırlamıyorum. Hatırlarım sanıyorum, sonra bir bakmışım unutmuşum.”

Doktor gülümsedi. Bunu, aynı tonda bir gülümsemeyle karşılayıp az önce dağıttığı konuya döndü:

“Bunun zaten bir seçenek olacağını sanmıyorum. O gitti ve geri gelmeyecek. Ben kalpsizlik ettim. Çünkü ben kalpsizim.”

Son cümleyi söylerken, sesinin içine doğru boğuklaştığını hissetti. Bir de o örümcekli soğuk şeyi.

Doktor, yanında yaşanan depremi profesyonelce yok sayarak devam etti:

“Bu durumda beyin aldırmaı öneririm. Beyninizin karışıklığa neden olan kısmını aldırabilirsiniz. Genelde frontal, parietal ve orta temporal korteksten bir parça olur bu. MR’ınıza göre sizde yoğunluk ortada gibi. Basit bir operasyon değil, ama başarı oranı yüksek. Hekim olarak ilk önerim bu olur size. Bir de -ülkemizde yapılmıyor ama- alternatif bir seçenek olarak Dünya Sağlık Örgütü’nün ötanazi fonu var bunun için. Genelde en uygun ülke konumunda ve vizesiz olduğu için Sırbistan tercih ediliyor ama Bali’de de lüks bir yerleşkeleri var.”

“Yok vizem var şey değil...”

Son duyduklarını sindirmesi, bugünkü bütün sindirışlerinin toplamı kadar sürdü. Ardından doktora beynini aldırması durumunda yaşamında neler olabileceğini sordu.

“Daha hafif olacaksınız, hepsi bu. Rahat, dingin.”

Bu kadar olamazdı. Kalbi yoktu zaten, ama beyni de olmadan nasıl olurdu?

“Endişelenmeyin. Kalbi olmadan yaşayan milyonlarca insan olduğu gibi, beyni ve kalbi olmadan yaşayan da milyonlarca insan var. Birçoğu öyle doğuyor, bu yüzden sonraki süreçte de bir sorun yaşanmıyor. Ama sonradan olan kişilerde de -hastadan hastaya zor da geçebilen bir alışma sürecinden sonra- toparlamanız ve hayatınıza eskisine göre daha iyi koşullarda devam etmeniz çok olası. Kalbiniz çalıdıktan sonraki hayatınızla şimdiye kadar olanın farkını hayal edin. Ne kadar zordu her şey? Ne kadar önemli olabiliyordu herhangi bir şey sizin için? Şimdi daha da kolaylaşacak, öyle düşünün.”

Haklı olabilirdi doktor.

“Bilmiyorum... Ne kadar zamanım var?”

“Siz şimdi gidip bir düşünün, yarın akşam dokuz buçuğa kadar kararınızla birlikte sizi bekliyorum. Durumunuz acil.”

Doktora teşekkür edip yanından ayrıldı. Yolda, bu şekilde yaşasa kime ne zararı olabileceğini düşündü. Neden kurtulması gereksindi ki bundan? Hayatının sonuna kadar hissedebilmek yaşardı işte. Hayalinin gerçeğinden daha kötü olacağını kimse söyleyemezdi. En azından hayalini hak etmiyor muydu? O kadar mı kalpsizdi?

Biri kendini başka birinin gözünde ne kadar öldürebilirse, o kadar öldürmüştü kalpsizliğiyle anlaşılan. Kendini içi dolu yaşayan bir varlık olarak hissetmesini sağlayan yegâne şeyi, öylece yere rüzgâra bırakmış ve gidişini izlemişti.

Çok iyi görmüştü belki de kalbi varken aslında kim olduğunu. Bu yüzden bu kadar önem taşıyordu varlığı vücudu için. Bir daha böylesine görülebilecek miydi? Görülmeden yaşamının nesi vardı? Kalp olmadan yaşanılabilen bir dünyada, zamanı geri almanın da mümkün olması gerekirdi! Neden değildi?

Durmaya karar verdi. Duygular üzerine düşünmek kafasını karıştırıyordu. Yarın akşam dokuz buçuğa kadar zamanı vardı. Belki zaman galip gelmeden önce hayat yardım ederdi ve bir mucize daha olurdu. Yıllar sonra değil; hemen, şimdi olurdu.

Eve geldi. Salona geçti ve eve sanki bunu yapmak için gelmiş gibi kendinden emin bir sükunetle camın önünde dikilip, dışarıyı izlemeye başladı. Tanımadığı yüzlerce insanın eşlik ettiği dört-beş dakikalık sessiz bir düşünceler Hiroşima'sının ardından, dudaklarından şu cümleler döküldü:

“Bilmiyorum ya.

...

Bir türlü büyüyemedim.”

Telefonunu cebinden çıkarıp doktoru aradı, ameliyat olmak istediğini söyledi. Salı sabahı saat sekiz diye gün ve saati de kesinleştirdikten sonra telefonu kapattılar. Mutfağa gidip dünden kalan soğan çorbasının altını yaktı ve tekrar salona geldi. Bilgisayarına gidip ekranı açtı, yarın akşam için Paris'e tek yön uçak bileti aldı ve valizini hazırlamak üzere odasına yöneldi.

Kadının yazmak için telefonunu kapaması gerekiyordu. Telefon açıksa kendisini tutamadığı bir yerden nişanlısını arıyordu.

“Sevgilim, bugün telefonunun kırık ekranını yaptıracaksın.”

Arkadan televizyon sesi geldikçe sinirlenecekti. Zamanını boş boş şeylerle geçirmesine sinirlenecekti. Çiçeği burnunda bir yazardı ve yapması gereken daha çok şey vardı. Zaman kaybediyor gibi hissediyordu.

“Beni duyuyor musun?”

Aldığı cevap karşısında ayaklarını sinirle sallamaya başlayacaktı.

“Ne demek bugün pazar boşuna gitmek istemiyorum, yürüsene yahu biraz. Yaşlı annene benzedin. Tüm gün evde otur otur ölüp gideceksin yemin ediyorum.”

Yüzüne kapanan çağrıya bakacak ve tırnaklarını dişlerine doğru götürecekti ama sonra dişlerini yeni yaptırdığını hatırlayacak ve hem tırnaklarına hem de dişlerine kıyamayacaktı. Hatta okşayacaktı onları. Kendini sevmekle başlıyordu ya her şey, onu düşünecekti.

Telefonunu kapamazsa, sigaraya başlayacak ve dişleri sapsarı olacaktı, nişanlısı ve olası kayınvalidesi gibi... O kadar çok sigara içiyorlardı ki ana oğul. Sanki ölürlerse birlikte ölmeye ant içmiş gibi ya da birbirlerini başkalarına çaktırmadan öldürmeyi arzuluyorlarmış gibi. En sevdikleri etkinlikti bu. Gün içinde birkaç kez tekrarladıkları...

Telefonu kapadı ki bunlara uzaktan bakabilsin ve anlamlarını görebilsin.

“Biraz dayan ve yaz bunları.” demişti sevdiği bir büyüğü. Neden ve nasıl yazabileceğini düşündü. Babasının karısı, yaptırdıkları mezar taşı fotoğraflarını yollamıştı tam bunu konuşulurken. Üç ay önce ölmüştü babası. Annesine ilettiler fotoğrafları...

“Babamın karısı yolladı anne.” Annesi üzüldü, sonra isimlere şaşırdılar. Babasının babasının ve babasının dedesinin ismi, nişanlısınıninkiyle aynıydı. Bu bilinçdışı bir seçim miydi acaba? Düşündü kadın... Annesi ise farklı telden çalıyordu. O da si-

garasını üfleyerek:

“Hepsinin göbek adı varmış, senin yok.”

Annesini peşinen güldürmek için espriyi patlattı kadın, “Çok şükür yok.” Sonra ekledi, annesinin sigarasına takmamak için aceleyle, “Zaten artık isimler sadece A, B, C gibi tek harflere dönüşmeli bana kalırsa.”

Çünkü globalleşen dünyada, insanlar daha da çok birleşebilmenin yollarını bulmalıydılar. İsimlerin, hitapların ne önemi vardı. Herkes bir ölçüde aynıydı nasıl olsa. Her birimiz bir Yunan tragedyası korosunun çok da söz söylemeyen üyelelerinden biri olmaya hazırдық, büyük sözler söyleyip, kendi sonunu hazırlayan kral ya da kraliçe olmaktansa... O bize ağır gelirdi. Dönüşüyordu dünya, dönüşüyorduk.

Diğer yandan koro üyelerinden biri olmak da ortalık karıştıranlardan olmak demekti. Kolektif bilinç, sürü psikolojisi ve tüm diğer nerede çokluk orada bokluk vardır, realiteleri birbirine giriyor, toplu hareket ediliyordu. Kolektif dalga eylemi.

Kadının hayatında da böyle kimseler vardı ve onların da bazı peşin hükümleri: “Hoş değil, yapamazsın, o deve güdülmez, bu diyar sana göre değil.” ve türevleri... Yani işte bazı kelime öbekleri. Develer ve kamburları... Güdülenler ve gütmek isteyenler gibi gibi. Bitmiyordu.

Oysa aslında kadın o korodan başka bir teselli ve kadim bilgiyi bekliyordu. Mesela olası kayınvalidesi ile ilk karşılaşmasında yaşadığı dehşetin yorumlamalarını... Ailenin birbirine yardım etmeyişi ve maddi yetersizlikler karşısında dehşete kapılmıştı kadın. Bir aile birbirine bunu neden yapardı ki?

İnsan ilişkileri algısında çıkmaza girdiğinde türdaşlarını hayvanlardan anlamaya çalışırdı. Muhakkak çıkar yolda bir güvercin, tepede bir karga arar dururdu ya da bir belgesel izlerdi uyumadan... Köpekler kargayı nasıl kovalar, o karga nasıl aklında tutup da köpeğe takılır, kin nasıl güdülür ve intikam nasıl alınır izler, anlamaya çalışırdı. Şimdi de buna ihtiyaç duyuyordu. Biraz gözlemleyecekti.

Güvercinler mesela. Biri oraya yem attığında aynı anda havalanabiliyorlardı. Aynı korku ile birlikte dağılıyorlardı. Onlarca kanat aynı anda iki ayak bastıkları zemini terk ediyordu.

Kadın birçok hayvanı ve onların huylarını düşündü. Kayınvalidesini hangi hayvana benzettiğini bulamıyordu bir türlü. Nişanlısı ona annemi anla diye direktikçe kadını atmacaya benzetmeye başlamıştı. Başka hiçbir hayvan bir anda diğerinin alanına hızla müdahil olamaz gibi gelmişti ona. Nişanlısının baskısıyla uzun uzun

onlarda kalması gerekiyordu. Atmaca ile aynı evde nasıl yaşanırdı ki oysa? Atmaca saldıracaklardı, kadının gözlerini oğluna bakmasın diye oyabilir, onu sevmekten caydırabilir, hatta oldu ki caymadı, onu tümüyle midesine indirebilirdi. Mideye inerse kadının geçmişi, karakteri, hayalleri, gündüz düşleri, gece duaları, her şey yok olacaktı. Bundan kaygılıydı. Dostlukları, umutları, sevdaları... Atmaca kayınvalide bunu görmüyordu. O sadece oğlunu istiyordu. Sonsuza dek oğlunu, gerekirse mezarda birlikte olacak şekilde. Oğlu da boş değildi bu hisse.

Bu türden rekabet ilişkilerini ve evlat aşkı gibi kabarık eylemleri, kılavuzu kendisi olan kadınlar daha çabuk görüyor, kokuyu biraz daha net alıyordu. Kadın da bu tarz insanlardandı. Diğer taraftan bu koku, kokuşmuş bir ceset kokusu gibiydi. Bir annenin oğlunu kocası sanması ancak ceset bir duygu olabilirdi. Özellikle de bu kendi kocasının ölümü sonrası gerçekleştiyse... Ölenin ardından üzülememek sadece onu hiç sevmediğinin bir işareti olabilirdi. Sevseydi hemen yerine bir başkasını yerleştirmeyecek, onu anmaya devam edebilecekti. Tutulmayan yas çok büyük bir oyuk açmaya teşneydi insan kalbinde. Yas elzemdi, özellikle kadınlar için. Doğurmayı bilen kadınlar için...

Çünkü kadınlar erkeklere göre acı eşikleri daha yüksek ve acıyı süzgeçten geçirmeye daha duyarlı varlıklardı. Hislerinin daha kuvvetli olması için bu türden bir eğitimden geçmeleri gerekiyordu belki de. Kadın tıkanmıştı.

Diğer taraftan bu türden yanlış aşklar, akli kullanmadan alışılan durumlar, adı konulmayan üçüncü kişiyi dışlamalar, yanılsamalar, akıl tutulması ilişkilenmeler, başkalarında sanrılara yol açmalar... Ensest tartışmalarının itham olarak görülmesi, ifade edildiğinde suç sayılması... Hiçbir aldatılmaya benzemeyen bir acı bırakıyordu. Ne de olsa insan nereye kızacağını şaşırıyor ve çok çaresiz kalıyordu. Kadın bu acı karşısında diğer kadınları da düşündü. Onların gitme sebeplerini... Bulması, aydınlatması gereken yerdeydi. Kendi acısının öğretici olmasını istiyordu.

İlişki katliamı bir olası kayınvalide, yaş yaşlı bi yaş işte, dört çocuğu arasında sadece bir oğluna aşıktı. Diğer kardeşler buna bozulup, tepki vermeyi bile unutmışlardı. Belki de aşk o kadar güçlüydü ki işe yaramayacağını kabullenmişlerdi. Bunu böyle bir tiyatro başlangıcı gibi yazsak etkisi olmuyor. Çünkü inandırıcı değil ama bizzat bir genç kadının başına geldiğinde gerçek bir kâbusa dönüşüyor. Dokunan Yanan olayı gibi dokunanı travmatize edip, yakıp savuruyor. Kadın saçlarının ucundaki ateşi hissetti. Havayı üfledi.

Sonra eliyle alevlere dokundu ve kapalı telefonunu eline aldı. Kadın telefonu açarken avuçlarından, büyük yangın sonrası arda kalmış küller dökülür gibi oldu. Küllerin içinden nişanlısını aradı kadın. Olası kayınvalidesi açtı telefonu. Kadın olası kayınvalidesi ile arasında dünyalar ve gezegenler ve ormanlar ve göller ve

ülkeler ve diller ve yollar ve dualar ve oğlu olduğunu fark etti. Olası olan hiçbir şey yoktu. Ondan netlikle oğlunu istedi. Aslında alamayacağını bilerek ama o mayına cesurca basarak.

“Hayırdır?” dedi yaşlı olası. (Artık kayınvalidesi olmaktan muaftı.) Birkaç dişi vardı, hava tıslayarak konuşmasını sürdürdü. “Uyuyor yavrum. Ne oldu?”

Bir itsem onu düşer diye düşündü kadın. Neyine güvenerek dişleniyor ki bu kadın? Dişi bile yok. Bu küçücük boyu ve bu yamuk sırtıyla... Sonra aklına neye güvenebileceğinin ihtimali geldi ve ürperdi. Defalarca sormuştu nişanlısına birlikte yatıp yatmadıklarını. Nişanlısı içince tozutanlardandı, anısını tabii ki anlatmayacaktı. Klozetleri büyüktü, içine atıp sifonu da çekeceklerdi. O sifon defalarca arızalanacak, ama o, onu devamlı tamir edecekti.

“Uyanınca beni arasın lütfen.”

“Olası” hemen reddedecekti o mıyır mıyır sesiyle. “Kalkınca işi çok. Klozet bozuldu bizim, onu tamir edecek.”

Kadın telefonu kapattı. Gözlerini yumdu ve bir ayı hayal etmeye çalıştı. Kış uykusuna yatan bir ayının bedenine girdiğini ve onunla esneyip yavaştan daldığını hayal etti. Yumuşak, güvenli. Masalarda prensesleri öldürmek isteyen cadıların olmadığı bir kış hayaliyle... Artık telefonu çalsa ve uyananlar onu arasa bile o geri aramayacaktı. Sadece işlere açıktı, o bir yazardı. Kendisini bir tek yazmaya adamaya karar verdi. Bir ayı olarak... Kış da geliyordu, unutmak için doğru, çok doğru bir zamandı.

